

ת"פ 53147/02/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד נתן שמואל אופמן, הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53147-02-18 מדינת ישראל נ' אופמן
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
נתן שמואל אופמן - הנאשם

הכרעת - דין

הנאשם זכאי.

הנאשם הואשם בהחזקת סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי כתב האישום, הנאשם החזיק בכליו שלושה סכיני הטלה חדות.

אקדים ואומר שבעובדות כתב האישום, אין ציון של המקום בו לכאורה נעברה העבירה, למעט לומר שהנאשם החזיק את הסכין (צ"ל סכינים ד.פ.) מחוץ לתחום ביתו או חצריו.

בתשובה לכתב האישום טען ב"כ הנאשם שנפגעה זכות ההיוועצות של הנאשם וכן שהחיפוש שנערך לא היה חוקי. הוא הודה שהנאשם החזיק בשלושה סכינים אך לדבריו, החזקת הסכינים הייתה למטרה כשרה, דהיינו, ספורט ומשחק.

אמרת הנאשם (ת/1) הוגשה בהסכמה, מבלי להעיד את גובה האמרה. כן הוגשו תצלומים של שלושת הסכינים (ת/2).

באמרתו של הנאשם הוא אומר שהוא מעוניין להיוועץ עם עורך דין. או אז כתוב בסוגריים על ידי חוקר "התקשרתי לסנגוריה הציבורית אך החשוד אינו זכאי לעורך דין מטעמים, כמו כן אין לחשוד עורך דין פרטי" (ע' 2 לת/1 שורות 4-5).

בתשובה לשאלות החוקר הנאשם השיב שהוא נתפס בתחנה המרכזית בירושלים ו"הרכוש" היה בתוך התיק שלו (שם, שורות 16-18). בהמשך הוא אומר שהחזיק את הסכינים ל"משחק" (ע' 3 לת/1 שורה 22) ושהוא מודע לכך שאסור להחזיק בסכינים (שם, שורה 29).

המאשימה העידה עד יחיד, השוטר דניס טומקוב. השוטר ערך מזכר אך אינו זוכר את האירוע. על פי הדו"ח, הוא הגיע לתחנה המרכזית בירושלים לאחר שדווח למשטרה שבעת בידוק, אחד המאבטחים מצא סכין בתיק ועיכב את האדם עד להגעת המשטרה. בעניין העיכוב, ב"כ הנאשם אינו חולק שהנאשם הוא אשר עוכב על ידי המאבטח (ע' 5 לפרוטוקול שורה 24).

העד המשיך ואמר שביצע חיפוש "לפי האינדיקציה של המאבטח בכליו של החשוד ועל פי הרשום בדו"ח" "נתפס סכין" (ע' 6 לפרוטוקול שורה 6). מתשובתו לשאלה, ניתן להבין ש"הסכין" התגלתה במכונת שיקוף.

בחקירה הנגדית לא ידע השוטר להשיב מדוע אין דו"ח עיכוב בחומר החקירה. השוטר הגיע למקום רק כ-45 דקות אחרי קבלת הקריאה במוקד (ע' 7 לפרוטוקול שורה 6) ובמהלך זמן זה, עד להגעת השוטר, הנאשם היה מעוכב על ידי המאבטח.

אלא ראיות המאשימה.

הנאשם בחר שלא להעיד.

בסיכומיו בעל פה, ב"כ המאשימה השיב לטענה "כי איננו יודעים מי עיכב (את הנאשם ד.פ.) ומה היו סמכויותיו של אותו מעכב בתחנה המרכזית ובאילו נסיבות נערך החיפוש" (עמ' 8 לפרוטוקול שורות 29-30). לדבריו, כל אזרח רשאי לעכב אדם אחר במקרה שבוצעה לפניו עבירת פשע. כן טען שיש חזקת תקינות לגבי סמכויות המאבטח. לפי גישת התובע, עצם כניסתו של הנאשם לתוך תחנה המרכזית יצר סמכות חיפוש, כשהנאשם הניח את התיק, מרצונו, לצורך החיפוש. לטענתו, הנאשם מודה באמרתו שהוא נתפס עם הסכינים ושהסכינים שייכים לו ואף אמר לחוקר שגבה את אמרתו, שהוא אינו מוכן לוותר על הסכינים. לעניין טענת הנאשם שהוא החזיק בסכינים למטרה כשרה, טען התובע שהנאשם לא הביא כל הוכחה להוכיח טענה זו. אדרבא. הימנעותו מלהעיד אף מהווה חיזוק לראיות נגדו.

מנגד, טען הסניגור בסיכומיו בעל פה, שהמאשימה התרשלה באי גביית עדותו של המבטח. לדבריו, במצב שהמאבטח לא העיד, אין בידי המאשימה להוכיח שנערך חיפוש חוקי ושהמאבטח היה מוסמך לערוך חיפוש ולעכב את הנאשם. אם ירדתי לסוף דעתו של ב"כ הנאשם, הוא גם טען שככל שהמאשימה מבקשת לסמוך את ידה על אמרת הנאשם, גם יש לקבל את דברי הנאשם באמרתו בדבר המטרה הכשרה. כן טען, שאי הבאת המאבטח לעדות ומתן אפשרות לנאשם לחקור את המאבטח, מהווה פגיעה באפשרותו של הנאשם להתגונן כראוי ופוגע בזכויותיו. לדבריו "איך הנאשם יכול לנהל את הגנתו שאין מולו האדם שהוא צריך להתגונן (ממנו) (עמ' 11 לפרוטוקול שורה 32).

לאחר ששמעתי את עד התביעה והתרשמתי ממנו ולאחר שעיינתי בראיות בכתב, החלטתי לזכות את הנאשם.

השוטר שהעיד בפני לא רק שלא זכר את האירוע אלא שהוא לא היה עד לאירוע. אדרבא. הוא הגיע 45 דקות אחרי עריכת החיפוש. אי לכך, לא היה ביכולתו להעיד, גם אם זכר את המקרה, דבר בקשר לנסיבות עריכת החיפוש וסמכות עורך החיפוש. דהיינו, אין בעדותו של השוטר שהעיד בפני להוכיח את העבירה המיוחסת לנאשם.

המאבטח הוא העד העיקרי בתיק זה. אך המאבטח לא מסר הודעה במשטרה ולא העיד בבית משפט. ללא עדות המאבטח לא עלה בידי המאשימה להוכיח שהחיפוש נערך כדין. אדרבא. מבלי להעיד את המאבטח גם נבצר מהנאשם להפריך את חוקיות החיפוש. גם נמנע ממנו להתעמת בבית המשפט עם האדם שטענותיו הביאו להעמדתו לדין. יש באמור, פגיעה ממשית בזכויותיו של הנאשם להתגונן ולמשפט הוגן ודי בכך להביא לזיכויו הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ב"כ המאשימה מבקש מבית המשפט לסמוך את ידיו על אמרת הנאשם כדי להרשיעו.

אקדים ואומר, שהואיל והנאשם בחר שלא להעיד, לא עלה בידי להוכיח מטרה כשרה. הנני גם מודע לפסיקה הרואה באמרת הנאשם כראיה נפרדת ועצמאית, גם אם החיפוש נקבע כלא חוקי. אולם, כאן לא מדובר באיזו הודעה ספונטנית בעבירה.

במקרה דנן, לא עלה בידי המאשימה להוכיח שהחיפוש נערך כדין. יש לדעתי פגם בקבלה כראיה את אמרת נאשם, בה הוא נדרש להתייחס ולהתעמת עם ראיה פסולה שלא הייתה אמורה להיות בידי המשטרה. קבלת אמרת נאשם לגבי ראיה פסולה יש בה לרוקן מתוכן את פסילת הראיות והמטרה לחייב עריכת חיפוש בתנאים הכפופים לזכויות האזרח.

ועוד, הנאשם נחקר מאוחר בלילה, סמוך אחרי חצות. עולה בבירור שהוא ביקש להיוועץ עם עורך דין. על פי הכתוב באמרה (ראה לעיל) נמסר לו שהוא לא זכאי לייצוג של הסנגוריה הציבורית והנאשם הודיע שאין לו עורך פרטי. אין כל אינדיקציה שהוצגה בפני הנאשם רשימה של עורכי דין פרטיים ושניתנה לו הזדמנות להתקשר לעורך דין פרטי או שהוצע לו לדחות את החקירה כדי לאפשר לו להיוועץ עם עורך דין. אי לכך, הנני גם סבור שהייתה פגיעה בזכותו של הנאשם להיוועץ עם עורך דין לפני מסירת אמרתו.

אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשע"ט, 25 מרץ 2019, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אבני עומרית, הנאשם ובא כוחו עו"ד משה פולסקי.